

Posudek na diplomovou práci paní Bc. M. Raddové

„Etika médií. Mediální prezentace vybrané zprávy napříč českými médii“

Autorka zvolila aktuální téma práce, k jehož zpracování ji zřejmě vedl nemalý osobní i profesní zájem. Práce je psaná čtivým a svěžím způsobem, pracuje se v ní s poměrně velkým rozsahem sekundární literatury, a to i cizojazyčné, sympaticky na mě působí autorčino doznání z Předmluvy: „*Potřeba hledat pravdu v jednotlivých mediálních sděleních mě ...neopustila.*“ Práce podle mého soudu splňuje všechny podmínky, jejichž splnění se u tohoto typu prací běžně vyžaduje.

K práci mám několik výhrad, z nichž některé mohou zároveň posloužit jako podněty pro diskusi u obhajoby. Nejprve uvedu „formální“ či „řemeslné“ drobné nedostatky. Autorka pečlivě cituje různé zdroje, o něž opírá svůj vlastní text. V poznámce však stačí úplný údaj zdroje uvést pouze na poprvé, další citace téhož se zkracují, popř. úplně vypouštějí (např. ISBN atd.). Některé formulace by bylo lépe více rozvést, nejsou zcela srozumitelné, např. odstavec (s. 20) začínající „Pro srovnání je vhodné...“. V první teoretické části práce autorka shromáždila relativně velké množství pojmů a informací, někdy se mi však zdá, že jeden odstavec nenavazuje myšlenkově dobře na druhý, že myšlenky nedostatečně rozvíjí a spíše hromadí informace, aniž by je s náležitým porozuměním vysvětlila. Tento dojem mám při četbě první části (bohužel) dosti často (zatrhl jsem si při četbě např. s. 21; s. 27 „Zároveň se však objevila cenzura.“; s. 34 2.-3. odstavec aj.). Sám bych v hlavním textu neuváděl názvy publikací v AJ (např. s. 24 aj.). Rušivě na čtenáře působí opakující se apely jako „Pro čtenáře je tato práce důležitá“ (s. 56) aj.

Přejdu k „věcným“ dotazům či námitkám. Autorka tvrdí, že v ČR neexistují žádná média vlastněná státem. Prosím o vysvětlení s ohledem na media veřejné služby, o nichž se domnívám, že je *de facto* stát (veřejnost) vlastní. Z hlediska celkového rozdělení práce, jež je až na následující výjimku dobře strukturované, mi nepřipadá správné formulovat a (zнову) stanovit cíle práce za její polovinou (s. 53). Předmět, cíl a metoda mají být přece vymezeny na počátku práce. Prosím autorku, aby se vyjádřila k tomu, co míní, když (opakovaně) uvádí, že „Morálka je individuální, autonomní ...“ (3.6. Právo a morálka). Závěr práce není podle mého soudu koncipován příliš šťastně, autorka víceméně opakuje či shrnuje předchozí postup a poznatky, chybí mi vyvození skutečných závěrů a tezí. Konečně mám jednu (spíše osobní) výtku či dotaz. Téma práce jaksí samo vybízí k tomu, aby autorka celou „kauzu“ eticky zhodnotila a vyjádřila k ní vlastní mravní postoj. Očekával jsem to v průběhu četby, čekal jsem

to především v závěru práce, ale marně. Podle mého soudu je škoda, že tato příležitost zůstala nevyužita. Hledám-li důvod, napadá mě (ale je to jen domněnka), že autorka chápe morálku skutečně toliko za individuální, a je-li tomu tak, pak své ryze individuální hodnocení snad nepovažuje za natolik zajímavé, aby se o ně podělila se čtenářem. Vybízím autorku, aby se k tomu během obhajoby vyjádřila.

Práci doporučuji k obhajobě, o jejím hodnocení rozhodne způsob obhajoby.

doc. David Svoboda, Ph.D.